

ганизация, също с участието на анархисти, уволнени офицери и демократи на брой 17 души, предимно от Сливен и селата Сотиря, Тополчане и Кермен. Проведени са 5 нелегални събрания, събрани са около 60 000 лв. и е изпратен човек да установи връзка с Централното ръководство в София. Подпомагат с пари и оръжие групата на Пеньо Христов, с когото Никола Панов поддържа връзки. Избран е комитет, който да ръководи организацията в състав:

1. Никола Панов
2. Кирил Василев Мечков
3. Иван Георгиев Христов
4. Иван Иванов Патев

До август 1950 г. организациите, оглавявани от Костадин Дейков и Никола Панов, работят съвместно, но поради обвинения срещу Дейков в злоупотреба с организационни средства възникват разногласия между тях³⁴.

Най-достоверни данни за залавянето на горяните от първата сливенска чета има в доклада на помощник-министъра на вътрешните работи Иван Райков до министър-председателя Вълко Червенков от 23.XI.1950 г. В него се посочва, че ликвидирането на четата се подготвя по две линии: чрез блокада на района и чрез агентите Добролюбов, Дунав и Засечник. На 26.X.1950 г. агентът Добролюбов се среща с Костадин Дейков. Той е представен от ятаците за командир на несъществуващ отряд, действащ в Еленския балкан. Двамата се споразумяват четите им да се обединят в източния край на поляната на връх Чумерна на 8 или 10 октомври. Представители на ДС предварително оглеждат местността и изкопават две землянки. Предвижда се горяните да се настанят там и сутринта да бъдат арестувани. На 8 ноември обаче бушува буря и срещата не се осъществява. На 10 ноември групата, съставена от служители на ДС, дава съгласно уговорката ракетни сигнали, а горяните им отговарят с два изстрела, но и сега срещата не се осъществява. Горяните се разколебават и се оттеглят в друга посока.

На 12 ноември агентът Добролюбов съобщава на ДС, че